

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

2017. gada 5. aprīlī *

Pieļauze dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Dokumenti, kas nosūtīti Direktīvā 98/34/EK paredzētās procedūras ietvaros — Dalībvalstī izdoti dokumenti — Pieļauves piešķiršana — Izņēmums saistībā ar tiesvedības aizsardzību — Izņēmums saistībā ar pārbaūžu, izmeklēšanas un revīzijas mērķu aizsardzību — Dalībvalsts iepriekšēja piekrišana

Lieta T-344/15

Francijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja *F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas* un *F. Fize*, vēlāk — *D. Colas* un *B. Fodda*, un visbeidzot — *D. Colas, B. Fodda* un *E. de Moustier*, pārstāvji,

prasītāja,

ko atbalsta

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek, T. Müller* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *J. Baquero Cruz* un *F. Clotuche-Duvieusart*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kas celta atbilstoši LESD 263. pantam un kurā lūgts atcelt Komisijas 2015. gada 21. aprīļa Lēmumu *Ares(2015) 1681819* sniegt pilsonim pieļauvi dokumentiem, kurus Francijas Republika nosūtījusi procedūrā, kura paredzēta 1998. gada 22. jūnija Direktīvā 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1998, L 204, 37. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *S. Papasavs [S. Papasavvas]*, tiesneši *I. Labucka, E. Bieļūns [E. Bieliūnas]* (referents), *I. S. Foresters [I. S. Forrester]* un *K. Iliopuls [C. Iliopoulos]*,

sekretāre *Dž. Predoncāni [G. Predonzani]*, administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2016. gada 14. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda — franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 2014. gada 21. janvārī Francijas iestādes saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvu 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1998, L 204, 37. lpp.), paziņoja Eiropas Komisijai tiesību akta projektu, kura mērķis ir reglamentēt grāmatu attālinātās pārdošanas nosacījumus un ar kuru Francijas valdībai tiek piešķirtas pilnvaras ar rīkojumu grozīt intelektuālā īpašuma kodeksa noteikumus attiecībā uz izdevējdarbību.
- 2 Ar 2014. gada 15. decembra vēstuli Komisija saņēma pieteikumu, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.), piekļūt visiem dokumentiem, kurus tā izdevusi vai saņēmusi šī paziņojuma izskatīšanas ietvaros.
- 3 Komisija identificēja piecus dokumentus, kuri ietilpst pieteikuma par piekļuvi priekšmetā, proti:
 - tās 2014. gada 27. februāra papildu informācijas pieprasījumu;
 - Francijas valdības 2014. gada 11. marta atbildi uz šo pieprasījumu;
 - Austrijas valdības 2014. gada 9. aprīļa detalizēto atzinumu;
 - tās 2014. gada 15. aprīļa detalizēto atzinumu;
 - Francijas valdības 2014. gada 17. jūnija atbildi uz šiem abiem detalizētajiem paziņojumiem.
- 4 Tā kā jauni paziņojumi ne no Komisijas, ne dalībvalstīm netika saņemti, Francijas Republika 2014. gada 8. jūlijā pieņēma Likumu Nr. 2014-779, ar ko reglamentē grāmatu attālinātās pārdošanas nosacījumus un piešķir valdībai pilnvaras ar rīkojumu grozīt intelektuālā īpašuma kodeksa noteikumus attiecībā uz izdevējdarbību (2014. gada 9. jūlija *JORF*, 11363. lpp.).
- 5 Apspriežu procedūras, kura paredzēta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktā, ietvaros Francijas Republika ar 2014. gada 19. decembra un 2015. gada 13. un 14. janvāra vēstulēm informēja Komisiju par to, ka tā iebilst, ka tiek sniegta piekļuve, pirmkārt, Francijas valdības 2014. gada 11. marta atbildei uz Komisijas papildu informācijas pieprasījumu un, otrkārt, Francijas valdības 2014. gada 17. jūnija atbildei uz Austrijas valdības un Komisijas detalizētajiem atzinumiem, kas minētas iepriekš 3. punkta otrajā un piektajā ievilkumā (turpmāk tekstā – “apstrīdētie dokumenti”), pamatojoties uz izņēmumu, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā saistībā ar tiesvedību aizsardzību. Francijas iestāžu skatījumā publiskošana aizskartu nākotnes tiesvedību aizsardzību saistībā ar eventuālu procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, kas varētu tikt vērsta pret Francijas Republiku, neatkarīgi no tā, vai tā ir ievērojusi Direktīvā 98/34 paredzēto procedūru. Francijas iestādes uzskata, ka procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi risks pastāv, līdzko Komisija ir pieņēmusi detalizētu atzinumu, kurā tā izklāsta iespējamo Francijas tiesību akta projekta neatbilstību Eiropas Savienības tiesībām. Lai netiktu apdraudētas vienlīdzīgas iespējas starp Francijas Republiku un Komisiju iespējama strīda gadījumā, tā tādējādi lūdz saglabāt sarakstes ar Komisiju konfidenciālo raksturu.

- 6 Ar 2015. gada 29. janvāra vēstuli Komisija piešķīra piekļuvi tās 2014. gada 27. janvāra papildu informācijas pieprasījumam, Austrijas valdības 2014. gada 9. aprīļa detalizētajam atzinumam un tās 2014. gada 15. aprīļa detalizētajam atzinumam, kas norādīti iepriekš 3. punkta pirmajā, trešajā un ceturtajā ievilkumā, taču atteica piekļuvi apstrīdētajiem dokumentiem, informējot piekļuves pieprasītāju par Francijas Republikas iebildumu un pamatojumu, kuru tā sniegusi savam atteikumam.
- 7 2015. gada 11. februārī piekļuves pieteicējs iesniedza atkārtotu pieteikumu Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu.
- 8 Ar 2015. gada 3. marta vēstuli Komisija lūdza Francijas Republiku pārskatīt savu nostāju, it īpaši pamatojoties uz 2010. gada 21. septembra spriedumu *Zviedrija u.c./API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541) un 2006. gada 6. jūlija spriedumu *Franchet* un *Byk* /Komisija (T-391/03 un T-70/04, EU:T:2006:190), sakarā ar izņēmumu saistībā ar tiesvedību aizsardzību.
- 9 Ar 2015. gada 13. marta vēstuli Francijas iestādes atkārtoja savu nostāju, saskaņā ar kuru piekļuve apstrīdētajiem dokumentiem nav piešķirama. Šajā sakarā papildus tam, ka tā atkārtoja savu nostāju atteikt piekļuvi apstrīdētajiem dokumentiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu, tās norādīja, ka piekļuve attiecīgajiem dokumentiem ir jāatsaka, arī pamatojoties uz izņēmumu, kas paredzēts minētās regulas 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā saistībā ar pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzību. Francijas iestādes uzskatīja, ka visi dokumenti, uz kuriem attiecas pieteikums par piekļuvi, ietilpst izmeklēšanas procedūrā par Francijas iestādēm un iespējamo Savienības tiesību aktu pārkāpumu ar Francijas tiesību aktiem, kas tobrīd tika izskatīta Francijas parlamentā. Turklāt Francijas iestādes norādīja, ka tās ir izvērtējušas iespēju sniegt daļēju piekļuvi apstrīdētajiem dokumentiem, taču ir secinājušas, ka šāda piekļuve nevar tikt sniegta, jo izņēmums attiecas uz visiem dokumentiem.
- 10 Ar 2015. gada 21. aprīļa Lēmumu *Ares*(2015) 1681819 (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) Komisija nolēma piešķirt pieteikuma iesniedzējiem piekļuvi apstrīdētajiem dokumentiem. Šajā sakarā Komisija izvērtēja Francijas iestāžu norādītos atteikuma pamatus un saistībā ar atteikuma pamatu, kurš balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, secināja, ka “dokumenti, kuriem ir lūgta piekļuve, nav cieši saistīti ar tiesvedību, kura norisinās vai kura šajā posmā ir saprātīgi paredzama”, ka “ir skaidrs, ka uz attiecīgajiem dokumentiem neattiecas Francijas iestāžu minētais izņēmums”, un ka “šis izņēmums nevar būt šķērslis to izsniegšanai”. Saistībā ar atteikuma pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, Komisija norādīja, ka, “ņemot vērā, ka nenotiek nekāda izmeklēšana, iepriekš minētā izņēmuma piemērošana šajā posmā[, šķiet,] ir tīri hipotētiska un tādējādi atsaukšanās uz to attiecīgajos apstākļos sākotnēji[, šķiet,] ir nepamatota”.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 11 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 1. jūlijā, Francijas Republika cēla šo prasību.
- 12 Prasības pieteikumā Francijas Republika saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 28. panta 5. punktu lūdza, lai lietu izskatītu palāta, kuras sastāvā ir vismaz pieci tiesneši.
- 13 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, Francijas Republika iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu.
- 14 Šis pieteikums tika apmierināts ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 1. septembra rīkojumu, un lēmuma par tiesšanās izdevumiem pieņemšana tika atlikta.

- 15 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 16. septembrī, Komisija iesniedza pieteikumu par paātrinātā procesa piemērošanu saskaņā ar Reglamenta 152. pantu.
- 16 2015. gada 6. oktobra lēmumā Vispārējā tiesa (trešā palāta) noraidīja pieteikumu par lietas izskatīšanu paātrinātā procesā.
- 17 Ar 2015. gada 5. oktobrī Vispārējās tiesas kancelejā iesniegto dokumentu Čehijas Republika lūdza atļauju iestāties šajā lietā Francijas Republikas prasījumu atbalstam.
- 18 Ar 2015. gada 6. novembra rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas priekšsēdētājs atļāva iestāties lietā. Čehijas Republika iesniedza savu procesuālo rakstu, un galvenie lietas dalībnieki noteiktajos termiņos par to iesniedza apsvērumus.
- 19 2016. gada 21. jūlijā Vispārējā tiesa informēja lietas dalībniekus par to, ka šī lieta ir nodota trešajai palātai paplašinātā sastāvā.
- 20 Pamatojoties uz tiesneša referenta priekšlikumu, Vispārējā tiesa (trešā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un tās Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros rakstveidā uzdeva galvenajiem lietas dalībniekiem jautājumus. Galvenie lietas dalībnieki izpildīja šo lūgumu noteiktajā termiņā.
- 21 Tika uzklauti galveno lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2016. gada 14. decembra tiesas sēdē. Čehijas Republika atteicās piedalīties tiesas sēdē.
- 22 Francijas Republikas, ko atbalsta Čehijas Republika, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 23 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 24 Savas prasības pamatojumam Francijas Republika sākotnēji izvirzīja trīs pamatus. Tā, pirmkārt un prioritāri, atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta pārkāpumu, otrkārt un pakārtoti, pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi saistībā ar minētās regulas 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētā izņēmuma nepiemērošanu un, treškārt un vēl pakārtotāk, šīs pašas regulas 4. panta 2. punkta otrā un trešā ievilkuma pārkāpumu.
- 25 Savā 2016. gada 19. oktobra atbildē uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Francijas Republika norādīja, ka tā atsakās no sava otrā pamata.

Par pirmo pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta pārkāpumu

- 26 Francijas Republika apgalvo, ka Komisija nav pareizi izvērtējusi Francijas iestāžu argumentus par piekļuvi apstrīdētajiem dokumentiem un tādējādi ir sniegusi tiem piekļuvi, neraugoties uz tās pienācīgi pamatoto iebildumu ar pamatiem, kuros ir norāde uz diviem izņēmumiem, kas attiecas uz piekļuvi dokumentiem un ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā.
- 27 Tādējādi pirmajā pamatā Francijas Republika būtībā norāda, ka Komisija ir pārkāpusi savas pārbaudes pilnvaras un līdz ar to ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu.
- 28 Komisija apstrīd Francijas Republikas argumentus.
- 29 Vispirms ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā tas norādīts tās preambulas 4. apsvērumā un 1. pantā, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem (spriedumi, 2008. gada 1. jūlijs, *Zviedrija un Turco/Padome*, C-39/05 P un C-52/05 P, EU:C:2008:374, 33. punkts, un 2012. gada 3. oktobris, *Jurašinovič/Padome*, T-63/10, EU:T:2012:516, 28. punkts). Saskaņā ar minētās regulas 2. panta 3. punktu šīs tiesības attiecas ne tikai uz iestāžu izdotajiem dokumentiem, bet, kā precizēts šīs pašas regulas 3. panta b) apakšpunktā, arī tiem, kas saņemti no trešajām personām, tostarp dalībvalstīm.
- 30 Taču šīs tiesības tomēr ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas ir pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem (spriedumi, 2007. gada 1. februāris, *Sison/Padome*, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 62. punkts, un 2012. gada 3. oktobris, *Jurašinovič/Padome*, T-63/10, EU:T:2012:516, 29. punkts). Konkrēti, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā ir noteikts, ka dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas (spriedumi, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija*, C-135/11 P, turpmāk tekstā – “spriedums lietā *IFAW/Komisija*”, EU:C:2012:376, 50. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea/Komisija*, T-669/11, EU:T:2014:814, 41. punkts).
- 31 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesai 2007. gada 18. decembra spriedumā *Zviedrija/Komisija* (C-64/05 P, EU:C:2007:802) un 2012. gada 21. jūnija spriedumā *IFAW/Komisija* (C-135/11 P, EU:C:2012:376) jau ir bijusi iespēja precizēt iebilduma, kuru dalībvalsts izteikusi saskaņā ar minēto tiesību normu, apjomu (spriedums, 2014. gada 25. septembris, *Spirlea/Komisija*, T-669/11, EU:T:2014:814, 43. punkts).
- 32 Šajā ziņā Tiesa ir uzsvērusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts ir procesuāla norma, jo tajā ir paredzēta tikai prasība par attiecīgās dalībvalsts iepriekšēju piekrišanu, ja minētā valsts šajā ziņā ir izteikusi īpašu lūgumu, un tā ir veltīta Savienības lēmumu pieņemšanas procesam (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, *Zviedrija/Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 78. un 81. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW/Komisija*, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 53. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea/Komisija*, T-669/11, EU:T:2014:814, 44. punkts).
- 33 Atšķirībā no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punkta, ar kuru gadījumā, ja tas ir trešo personu izdots dokuments, šīm personām ir piešķirtas vienīgi tiesības uz to, ka ar tām attiecīgā iestāde apspriedīsies saistībā ar šī paša 4. panta 1. un 2. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanu, šī panta 5. punktā dalībvalsts iepriekšēja piekrišana ir noteikta kā nepieciešams nosacījums tās izdota dokumenta izsniegšanai, ja attiecīgā dalībvalsts to lūdz (spriedumi, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW/Komisija*, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 54. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea/Komisija*, T-669/11, EU:T:2014:814, 45. punkts).
- 34 Tiesa tāpat jau ir nospriedusi, ka, ja dalībvalsts ir izmantojusi tai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzētās tiesības lūgt, lai konkrēts šīs valsts izdots dokuments netiktu izsniegts bez tās iepriekšējas piekrišanas, tad, lai iestāde šo dokumentu izsniegtu, ir nepieciešama šīs dalībvalsts

- iepriekšēja piekrišana (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 50. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 55. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-669/11, EU:T:2014:814, 46. punkts).
- 35 No tā turpretī izriet, ka iestāde, kura nav saņēmusi attiecīgās dalībvalsts piekrišanu, nevar izsniegt attiecīgo dokumentu (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 44. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 56. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-669/11, EU:T:2014:814, 47. punkts).
- 36 Tomēr Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā attiecīgajai dalībvalstij nav piešķirtas vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības, kas tai ļautu diskrecionāri un bez pamatojuma iebilst pret jebkāda iestādes rīcībā esoša dokumenta izsniegšanu tikai tādēļ, ka šo dokumentu ir izdevusi šī dalībvalsts (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 58. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 57. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-669/11, EU:T:2014:814, 48. punkts).
- 37 Pilnvaru, kuras ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu ir piešķirtas attiecīgajai dalībvalstij, izmantošana ir ierobežota ar šī paša panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem, un dalībvalstij šajā ziņā ir tikai tiesības uz dalību iestādes lēmuma pieņemšanā. Šajā pantā minētā attiecīgās dalībvalsts iepriekšēja piekrišana nav pielīdzināma diskrecionārām veto tiesībām, bet gan tikai sava veida apstiprinājumam par to, ka nav pamatojuma šī paša panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem. Lēmumu pieņemšanas procedūrā, kāda tā noteikta minētajā pantā, tādējādi ir paredzēts, ka attiecīgajai iestādei un dalībvalstij ir jāatsaucas uz minētajā 1.–3. punktā noteiktajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 76. un 83. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 58. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-669/11, EU:T:2014:814, 49. punkts).
- 38 Līdz ar to ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu dalībvalstij nav ļauts iebilst pret tās izdotu dokumentu izsniegšanu, pamatojoties uz materiāltiesiskajiem izņēmumiem, kas paredzēti šī panta 1.–3. punktā, un savu nostāju šajā sakarā pienācīgi pamatojot (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 99. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 59. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-669/11, EU:T:2014:814, 50. punkts).
- 39 Šajā gadījumā, runājot par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta apjomu attiecībā uz iestādi, kurai ir iesniegts pieteikums par piekļuvi, ir jāatgādina, kā Tiesa jau ir nospriedusi, ka attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju attiecīgās dalībvalsts iekļaušanās neietekmē to, ka lēmumam, kuru iestāde vēlāk nosūtījusi, atbildot uz tajā iesniegto lūgumu piekļūt tās rīcībā esošajam dokumentam, ir Savienības tiesību akta raksturs (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 94. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 60. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-669/11, EU:T:2014:814, 51. punkts).
- 40 Iestāde, kurai ir iesniegts pieteikums un kura ir lēmuma atteikt piekļuvi dokumentiem izdevēja, tātad ir atbildīga par tā tiesiskumu. Šādi Tiesa ir nospriedusi, ka šī iestāde dalībvalsts iebildumus pret tās izdota dokumenta izsniegšanu var neņemt vērā, ja izvirzītais iebildums nav nekādi pamatots vai ja iemesli, uz kuriem pamatojas šī valsts, lai atteiktu piekļuvi attiecīgajam dokumentam, neattiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 88. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 61. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-669/11, EU:T:2014:814, 52. punkts).

- 41 No tā izriet, ka, pirms tiek atteikta piekļuve dokumentam, kuru izdevusi kāda dalībvalsts, attiecīgajai iestādei ir jāpārbauda, vai dalībvalsts iebildumi ir pamatoti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem un vai tā ir pienācīgi pamatojusi savu nostāju šajā ziņā. Līdz ar to lēmuma atteikt piekļuvi pieņemšanas procedūrā Komisijai ir jāpārlicinās par to, ka šāds pamatojums pastāv, un tas ir jākonstatē procedūras beigās pieņemtajā lēmumā (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, *Zviedrija/Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 99. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW/Komisija*, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 62. punkts, un 2014. gada 25. septembris, *Spirlea/Komisija*, T-669/11, EU:T:2014:814, 53. punkts).
- 42 Visbeidzot, kā tas it īpaši izriet no Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. panta, iestādei pašai ir jāpamato atteikuma lēmums, ko tā pieņēmusi attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi. Šāds pienākums paredz, ka iestāde savā lēmumā ietver ne tikai dalībvalsts izteikto iebildumu izsniegt pieprasīto dokumentu, bet arī šis dalībvalsts norādītos iemeslus kāda no šīs pašas regulas 4. panta 1.–3. punktā minēto izņēmumu piemērošanai. Šādas norādes ļautu lūguma iesniedzējam saprast atteikuma iemeslus un kompetentajai tiesai vajadzības gadījumā veikt tai uzticēto kontroli (spriedums, 2007. gada 18. decembris, *Zviedrija/Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 89. punkts, un rīkojums, 2014. gada 27. marts, *Ecologistas en Acción/Komisija*, T-603/11, nav publicēts, EU:T:2014:182, 42. punkts).
- 43 Savukārt atbilstoši judikatūrai iestādei, kurai ir iesniegts pieteikums, nav jāveic attiecīgās dalībvalsts lēmuma, ar ko tiek izteikti iebildumi, izsmēlošs vērtējums, veicot pārbaudi, kas pārsniegtu vērtējumu attiecībā uz to, vai vienkārši pastāv pamatojums, kurā ir atsauce uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem (spriedums, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW/Komisija*, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 63. punkts; rīkojums, 2014. gada 27. marts, *Ecologistas en Acción/Komisija*, T-603/11, nav publicēts, EU:T:2014:182, 44. punkts, un spriedums, 2014. gada 25. septembris, *Spirlea/Komisija*, T-669/11, EU:T:2014:814, 54. punkts).
- 44 Prasība par šādu izsmēlošu vērtējumu varētu radīt situāciju, ka – tiklīdz tas vienreiz ir veikts – iestāde, kurai ir iesniegts pieteikums par piekļuvi, varētu kļūdaini izsniegt pieteikuma iesniedzējam attiecīgo dokumentu, lai gan dalībvalsts, kura šo dokumentu ir izdevusi, ir izteikusi iebildumus, kuri ir pienācīgi pamatoti iepriekš 40. un 41. punktā minētajā izpratnē (spriedums, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW/Komisija*, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 64. punkts; rīkojums, 2014. gada 27. marts, *Ecologistas en Acción/Komisija*, T-603/11, nav publicēts, EU:T:2014:182, 45. punkts, un spriedums, 2014. gada 25. septembris, *Spirlea/Komisija*, T-669/11, EU:T:2014:814, 55. punkts).
- 45 Komisijai attiecībā uz dokumentu, kura izsniegšana ir atteikta, nav arī jāveic minētās dalībvalsts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, izvīrīto iebildumu pamatojuma izsmēlošs vērtējums (spriedums, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW/Komisija*, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 65. punkts, un rīkojums, 2014. gada 27. marts, *Ecologistas en Acción/Komisija*, T-603/11, nav publicēts, EU:T:2014:182, 47. punkts).
- 46 2012. gada 14. februāra spriedumā Vācija/Komisija (T-59/09, EU:T:2012:75) Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka, veicot novērtējumu, iestādei nav jānosaka, vai dalībvalsts minētais pamatojums bija neapšaubāmi kļūdaini, bet gan jānosaka, vai, ņemot vērā lietas apstākļus un piemērojamās tiesību normas, pamati, kurus dalībvalsts ir izvīrījusi, lai pamatotu iebildumu pret prasītā dokumenta izsniegšanu, sākotnēji pamatoja šādu atteikumu, un līdz ar to, vai šie pamati ļāva minētajai iestādei uzņemties atbildību, kas tai piešķirta ar Regulas Nr. 1049/2001 8. pantu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 14. februāris, Vācija/Komisija, T-59/09, EU:T:2012:75, 52. un 53. punkts, un rīkojumu, 2014. gada 27. marts, *Ecologistas en Acción/Komisija*, T-603/11, nav publicēts, EU:T:2014:182, 46. punkts).
- 47 Turklāt Vispārējā tiesa ir precizējusi, ka iestādei nav jāuzspiež savs viedoklis vai jāaizstāj attiecīgās dalībvalsts viedoklis ar savu viedokli, bet gan jāizvairās pieņemt lēmumu, kuru tā neuzskata par atbalstāmu. Faktiski iestāde, būdama lēmuma piešķirt piekļuvi vai atteikt piekļuvi autore, ir atbildīga par tā tiesiskumu. Pirms tiek atteikta piekļuve dokumentam, kuru ir izdevusi kāda dalībvalsts,

- Komisijai ir jāpārbauda, vai dalībvalsts iebildumi ir pamatoti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem un vai tā ir pienācīgi pamatojusi savu nostāju saistībā ar šiem izņēmumiem (spriedums, 2012. gada 14. februāris, Vācija/Komisija, T-59/09, EU:T:2012:75, 54. punkts; šajā ziņā skat. arī rikojumu, 2014. gada 27. marts, *Ecologistas en Acción* /Komisija, T-603/11, nav publicēts, EU:T:2014:182, 43. punkts).
- 48 Ir jāuzsver, ka šī pārbaude ir jāveic lojāla dialoga, kas raksturīgs ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu noteiktajai lēmumu pieņemšanas procedūrai, ietvaros un iestādei ir pienākums ļaut dalībvalstij skaidri izteikt savus iemeslus vai izvērtēt tos atkārtoti tā, lai tie *prima facie* varētu tikt uzskatīti par atbalstāmiem (spriedums, 2012. gada 14. februāris, Vācija/Komisija, T-59/09, EU:T:2012:75, 55. punkts).
- 49 Šī pārbaude ir jāveic arī, pienācīgi ņemot vērā principu, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitītie izņēmumi attiecībā uz sabiedrības tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri, ņemot vērā minētās regulas mērķus un īpaši tās preambulas 2. apsvērumā norādīto, saskaņā ar ko šīs piekļuves tiesības ir saistītas ar Savienības iestāžu demokrātisko raksturu, un faktu, ka regulā ir paredzēts – kā tas noteikts tās preambulas 4. apsvērumā un 1. pantā – piešķirt sabiedrībai pēc iespējas plašākas piekļuves tiesības (spriedums, 2012. gada 14. februāris, Vācija/Komisija, T-59/09, EU:T:2012:75, 56. punkts).
- 50 Šajā lietā Francijas Republika apgalvo, ka 2012. gada 14. februāra spriedumā Vācija/Komisija (T-59/09, EU:T:2012:75) ietvertā argumentācija ir atspēkota ar 2012. gada 21. jūnija spriedumu *IFAW*/Komisija (C-135/11 P, EU:C:2012:376), kā arī ar 2014. gada 25. septembra spriedumu *Spirlea*/Komisija (T-669/11, EU:T:2014:814). Tā apgalvo, ka no 2012. gada 21. jūnija sprieduma *IFAW*/Komisija (C-135/11 P, EU:C:2012:376) skaidri izriet, ka pamatojuma esamības pārbaude ir pārbaudes maksimālais apjoms, kuru var veikt iestāde, kurai ir iesniegts pieteikums. Tas, ka Tiesa minētā sprieduma 63. punktā ir izmantojusi īpašības vārdu “vienkārša” pirms “pamatojuma esamība”, turklāt skaidri norādot uz šīs pārbaudes ierobežoto apjomu.
- 51 Šajā sakarā it īpaši no 2012. gada 21. jūnija sprieduma *IFAW*/Komisija (C-135/11 P, EU:C:2012:376) 59., 62. un 63. punkta, kas atgādināti iepriekš 38., 41. un 43. punktā, it īpaši izriet, ka, lai gan Tiesa ir norādījusi, ka iestādei nav jāveic pārbaude, kas pārsniegtu vērtējumu attiecībā uz to, vai vienkārši pastāv pamatojums, kurā ir atsauce uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem, iestādei tomēr ir jāpārbauda, vai attiecīgās dalībvalsts iebildums ir pienācīgi pamatots.
- 52 Tomēr ir jānorāda, ka 2012. gada 21. jūnija spriedumā *IFAW*/Komisija (C-135/11 P, EU:C:2012:376) Tiesa ir izvērtējusi sabiedrības *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds* apelācijas sūdzību par 2011. gada 13. janvāra spriedumu *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija (T-362/08, EU:T:2011:6), kurā Vispārējā tiesa nav atbildējusi uz jautājumu, vai Komisijai ir jāveic *prima facie* pārbaude vai arī jāveic pilnīga iebildumu, kurus izvirzījusi dalībvalsts, pamatojumu pārbaude (spriedums, 2011. gada 13. janvāris, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, T-362/08, EU:T:2011:6, 86. punkts). Par šo jautājumu prasītāja šajā lietā sava pirmā pamata ietvaros ir vienīgi iebildusi, ka Vispārējā tiesa nav atzinusi, ka Komisijai attiecībā uz dokumentu, kura izsniegšana ir atteikta, bija jāveic minētās dalībvalsts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, izvirzīto iebildumu pamatojuma izsmelošs vērtējums. Tiesa uzskata, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā (spriedums, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 65. punkts).
- 53 No tā izriet, ka Tiesa ir vienīgi noraidījusi iestādes iespēju veikt izsmelošu vērtējumu, tomēr neiestājoties pret dalībvalsts iebilduma pamatojuma *prima facie* pārbaudi.
- 54 Turklāt no 2014. gada 25. septembra sprieduma *Spirlea*/Komisija (T-669/11, EU:T:2014:814), kopsakarā izlasot 69., 81. un 83.–85. punktu, izriet, ka, lai gan iestādei nav konkrēti un individuāli jāizvērtē dokumenti, kuriem ir lūgts piekļūt, saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā

paredzētajiem izņēmumiem, kas ir saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasīta pārbaude šajā jomā (spriedumi, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, C-139/07 P, EU:C:2010:376, 53. punkts; 2010. gada 21. septembris, *Zviedrija u.c./API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 72. punkts, un 2013. gada 14. novembris, *LPN* un Somija/Komisija, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:T:2013:738, 44. punkts), un lai gan tai nav izsmeloši jāizvērtē dalībvalsts sniegtais pamatojums iebildumam sniegt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, saskaņā ar savu rūpīgas pārbaudes pienākumu tai tomēr ir jāpārbauda, vai dalībvalsts sniegtie skaidrojumi tai *prima facie* šķiet pamatoti.

- 55 Tādējādi lietā *Spirlea*/Komisija Komisija ir uzskatījusi, ka Vācijas Federatīvās Republikas iebildums, pamatojoties uz izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību, pirmšķietami likās pamatots, ciktāl vēl turpinājās pilotprocedūra UE 2070/11/SNCO, kas norisinās pirms procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi formālās stadijas iespējamās aizsākšanas, kuras ietvaros pieprasītais dokuments, proti, Vācijas iestāžu atbilde uz Komisijas informācijas pieprasījumu, tika sagatavots. Komisija turpināja pārbaudīt Vācijas Federatīvās Republikas atbildi un paredzamās sekas (spriedums, 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-669/11, EU:T:2014:814, 70., 84. un 103. punkts).
- 56 Tādēļ Komisija konstatēja, ka pirmšķietami izņēmumu saistībā ar pārbaudi, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzību Vācijas Federatīvā Republika varēja pamatoti izvirzīt, ciktāl procedūra vēl joprojām turpinājās; fakts, saistībā ar kuru Komisijai bija jāpārbauda, ka Vācijas Federatīvās Republikas norādītie fakti nav acīmredzami nepareizi.
- 57 Tādējādi, pretēji Francijas Republikas apgalvotajam, nav jāuzskata, ka Vispārējā tiesa 2014. gada 25. septembra spriedumā *Spirlea*/Komisija (T-669/11, EU:T:2014:814) atteicās no pieejas, kuru tā bija izmantojusi 2012. gada 14. februāra spriedumā *Vācija/Komisija* (T-59/09, EU:T:2012:75), ne arī jāpretstata šis pēdējais minētais spriedums 2012. gada 21. jūnija spriedumam *IFAW*/Komisija (C-135/11 P, EU:C:2012:376).
- 58 No visa iepriekš minētā izriet, ka iestādei ir jāveic *prima facie* pārbaude saistībā ar piekļuvi, pret kuru iebilst attiecīgā dalībvalsts, atteikuma pamatojuma pamatotību.
- 59 Visbeidzot, ir jānoraida Francijas Republikas arguments, saskaņā ar kuru Komisija esot nepamatoti izsmeloši izvērtējusi tās pausto atteikuma pamatojumu un tas neatbilstot pārbaudes apjomam. Kā atgādināts iepriekš 10. punktā – šajā lietā Komisija izvērtēja Francijas iestāžu izvirzītos atteikuma pamatus un saistībā ar atteikuma pamatu, kurš balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, secināja, ka “dokumenti, kuriem ir lūgta piekļuve, nav cieši saistīti ar tiesvedību, kura norisinās vai kura šajā posmā ir saprātīgi paredzama”, ka “ir skaidrs, ka uz attiecīgajiem dokumentiem neattiecas Francijas iestāžu minētais izņēmums”, un ka “šis izņēmums nevar būt šķērslis to izsniegšanai”. Saistībā ar atteikuma pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, Komisija norādīja, ka, “ņemot vērā, ka nenotiek nekāda izmeklēšana, iepriekš minētā izņēmuma piemērošana šajā posmā, šķiet, ir tīri hipotētiska un tādējādi atsaukšanās uz to attiecīgajos apstākļos sākotnēji, šķiet, ir nepamatota”.
- 60 Pirmkārt, šīs analīzes isums, kā arī tādu atslēgvārdu vai frāžu kā “acīmredzams” vai “pirmšķietami” izmantošana ļauj secināt, ka runa ir nevis par Francijas Republikas norādītā pamatojuma izsmelošu pārbaudi, bet gan par *prima facie* pārbaudi.
- 61 Otrkārt, Komisijas rūpības pienākumā ietilpst pārbaudīt *prima facie*, vai norit tiesvedība vai izmeklēšana, kurā esot sagatavoti apstrīdētie dokumenti, jo tieši šādas tiesvedības vai šādas izmeklēšanas esamība būtu bijusi pamats Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu piemērošanai.

62 Līdz ar to Komisija nav pārsniegusi pārbaudes robežas, kā tās definētas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā. Tādēļ pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā un trešā ievilkuma pārkāpumu

63 Trešā pamata ietvaros Francijas Republika apgalvo, ka Komisija ir nepamatoti uzskatījusi, ka tā nevarēja balstīties uz izņēmumu saistībā ar tiesvedības aizsardzību un saistībā ar izmeklēšanas darbību aizsardzību, lai atteiktu piekļuvi apstrīdētajiem dokumentiem.

64 Tādējādi ir jānosaka, vai Komisija varēja secināt, ka pamati, kurus Francijas Republika bija izvirzījusi savu iebildumu pret pieprasīto dokumentu izsniegšanu atbalstam, nebija *prima facie* pamatoti.

65 Šajā sakarā trešais pamats ir iedalīts divās daļās; pirmā ir par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma pārkāpumu un otrā – par minētās regulas 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu.

Par pirmo daļu, kas saistīta ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma pārkāpumu

66 Francijas Republika, kuru atbalsta Čehijas Republika, būtībā apgalvo, ka, ņemot vērā tās mērķi un norisi, Direktīvā 98/34 paredzētajai procedūrai ir liela līdzība ar procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadiju, un atgādina, ka nesaskaņu starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti gadījumā Direktīvā 98/34 paredzētās procedūras rezultāts var būt procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi.

67 Gadījumā, ja procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi tiktu aizsākta par tehniska rakstura normu, kas ir bijusi ar Direktīvu 98/34 paredzētās procedūras pamatā, brīdinājums un argumentētais atzinums būtu procesuālie dokumenti, kuri nav paziņojami tostarp saistībā ar tiesvedības aizsardzību.

68 Komisija apstrīd Francijas Republikas argumentus.

69 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu iestādes var atteikt iespēju iepazīties ar dokumentu, ja iepazīšanās ar to var kaitēt tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar primārām sabiedrības interesēm.

70 Jāatgādina, ka ir ticis nospriests, ka jēdziens “tiesvedība” ir interpretējams tādējādi, ka sabiedrības interešu aizsardzība liedz izpaust to dokumentu saturu, kas ir sagatavoti tikai izmantošanai konkrētā tiesvedībā (skat. spriedumu, 2012. gada 3. oktobris, *Jurašinovič/Padome*, T-63/10, EU:T:2012:516, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Tāpat lietā, kas attiecas uz Komisiju, ir ticis nospriests, ka ar vārdkopu “dokumenti, kas ir sagatavoti tikai izmantošanai konkrētā tiesvedībā”, ir jāsaprot “iesniegtie procesuālie raksti vai akti, iekšējie dokumenti, kas attiecas uz notiekošu lietas izmeklēšanu, paziņojumi, kuri ir saistīti ar lietu starp konkrētu ģenerāldirekciju un juridisko dienestu vai advokātu biroju”; šī izņēmuma piemērošanas jomas ierobežošanas mērķis minētajā lietā ir nodrošināt, pirmkārt, Komisijas iekšējā darba aizsardzību un, otrkārt, konfidencialitāti un principa par advokātu profesionālo noslēpumu ievērošanu (skat. spriedumu, 2012. gada 3. oktobris, *Jurašinovič/Padome*, T-63/10, EU:T:2012:516, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Tomēr šajā lietā apstrīdētie dokumenti nav ne procesuālie raksti, ne akti, kas iesniegti tiesvedībā, un visumā nav sagatavoti saistībā ar konkrētu tiesvedību.

- 73 Saistībā ar Francijas Republikas, kuru atbalsta Čehijas Republika, argumentu, saskaņā ar kuru dalībvalstij būtu jāuzskata, ka noteiktu laiku pastāv risks par prasības sakarā ar pienākumu neizpildi celšanu, kas attiecas uz dokumentu, kurš pieņemts Direktīvā 98/34 paredzētās procedūras beigās, un vēl jo vairāk, ja Komisija nav pieņēmusi formālu lēmumu izbeigt procedūru, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru aizsargājamajai interesei ir jābūt saprātīgi paredzamai, nevis tīri hipotētiskai (skat. spriedumu, 2014. gada 3. jūlijs, Padome/*in 't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 74 Šajā ziņā, lai gan ir taisnība, ka Komisija, uzskatīdama, ka dalībvalsts nav izpildījusi savus pienākumus, var brīvi izvērtēt iespēju, vai veikt darbības pret to sakarā ar pienākumu neizpildi, un izvēlēties brīdi, kad tā uzsāks procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi pret šo valsti (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un *Somija/Komisija*, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 61. punkts), tomēr apstrīdētie dokumenti un, konkrēti, Francijas valdības 2014. gada 17. jūnija atbilde uz Austrijas valdības un Komisijas detalizēto atzinumu, kurš norādīts iepriekš 3. punkta piektajā ievilkumā, nav bijis pamats tam, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā, proti, vairāk nekā deviņus mēnešus pēc Likuma Nr. 2014-779 pieņemšanas, Komisija ir nosūtījusi brīdinājuma vēstuli saskaņā ar LESD 258. panta pirmo daļu.
- 75 Tādēļ, pat ja – kā to apgalvo Francijas Republika –, Komisijai būtu bijis nodoms aizsākt procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi pret Francijas Republiku un saistībā ar to tā būtu pārņēmusi daļu no sava detalizētā atzinuma brīdinājuma vēstul, vai pat iespējamā procesuālajā rakstā, kas iesniegts Tiesā un kura publiskošana varētu aizskart tiesvedības aizsardzību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2001. gada 11. decembris, *Petrie u.c./Komisija*, T-191/99, EU:T:2001:284, 68. un 69. punkts), pret Francijas Republiku vērsta procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijas aizsākšanas risks šajā lietā nebija saprātīgi paredzams un līdz ar to bija tīri hipotētisks.
- 76 Šajā sakarā ir zīmīgi tas, ka šajā lietā Francijas iestādes ir minējušas tikai un vienīgi tiesvedības “nākotnē” saistībā ar “iespējamu” procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi. No tā izriet, ka pat no Francijas iestāžu skatpunkta šādu procedūru aizsākšana nebija saprātīgi paredzama un ka tās plānoja sevi aizsargāt gadījumā, ja Komisija paredzētu aizsākt šādu procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi.
- 77 Visbeidzot, tā kā apstrīdētie dokumenti nav faktiski sagatavoti tiesvedības ietvaros, bet gan Direktīvā 98/34 paredzētās procedūras ietvaros un turklāt pret Francijas Republiku vērsta procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijas aizsākšana nebija saprātīgi paredzama un bija tīri hipotētiska, Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka piekļuves, pret kuru iebilst Francijas iestādes, apstrīdētajiem dokumentiem atteikums, kas balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu, nešķita *prima facie* pamatots.
- 78 Tādējādi trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu, kas saistīta ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu

- 79 Francijas Republika apgalvo, ka Komisijai esot bijis jākonstatē, ka uz dokumentiem, kurus Francijas valdība sagatavoja Direktīvā 98/34 paredzētās procedūras ietvaros, esot bijusi jāattiecinā vispārējā prezumpcija par izmeklēšanas darbību mērķu skārumu un ka līdz ar to tā varēja atteikt piekļuvi šiem dokumentiem. Pamatojums, kas ir licis Tiesai uzskatīt, ka ir spēkā vispārējā prezumpcija par izmeklēšanas darbību mērķu skārumu saistībā ar procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadiju (spriedums, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un *Somija/Komisija*, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 65. punkts), esot piemērojams arī Direktīvā 98/34 paredzētajai procedūrai.
- 80 Komisija apstrīd Francijas Republikas argumentus.

- 81 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu iestādes var atteikt iespēju iepazīties ar dokumentu, ja iepazīšanās ar to var kaitēt pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem, ja vien iepazīšanās ar to nav pamatota ar primārām sabiedrības interesēm.
- 82 Pirmkārt, ir jānorāda – kā to Francijas Republika ir atzinusi savā atbildē uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem –, ka Komisija nav apstrīdējusi, ka Direktīvā 98/34 paredzētā procedūra var tikt kvalificēta kā izmeklēšanas darbība. Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir uzskatījusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums nevar tikt piemērots, jo procedūra katrā ziņā bija izbeigta pirms minētā lēmuma pieņemšanas un saistībā ar to nekas turpmāk nebija paredzēts.
- 83 Otrkārt, šajā tiesību normā paredzētā izņēmuma mērķis nav aizsargāt pašas izmeklēšanas darbības, bet gan šo darbību mērķi (šajā ziņā skat. spriedumus, 2006. gada 6. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-391/03 un T-70/04, EU:T:2006:190, 105. un 109. punkts, un 2012. gada 14. februāris, Vācija/Komisija, T-59/09, EU:T:2012:75, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 84 Šajā lietā tiktāl, ciktāl Direktīvā 98/34 paredzētā procedūra bija pabeigta brīdī, kad Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, šai sakarā sagatavoto dokumentu izpaušana nevarēja aizskart šīs procedūras mērķi.
- 85 Tādēļ ir jānorāda Francijas Republikas, kuru šajā ziņā atbalsta Čehijas Republika, arguments, saskaņā ar kuru noteiktu laiku pēc izmeklēšanas darbību izbeigšanas nebūtu jāizpauž apstrīdētie dokumenti, proti, jo pastāv saprātīgi paredzams risks, ka dalībvalstij un Komisijai būs nepieciešama brīva telpa netraucētai diskusijai, lai atrisinātu strīdu saistībā ar valsts tiesību normas atbilstību Savienības tiesībām.
- 86 Atbilstoši judikatūrai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešais ievilkums ir interpretējams tādējādi, ka šī tiesību norma, kuras mērķis ir aizsargāt “pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķus”, ir piemērojama tikai tad, ja attiecīgo dokumentu satura izpaušana varētu apdraudēt pārbaudes, izmeklēšanas vai revīzijas darbību pabeigšanu (spriedums, 2006. gada 6. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-391/03 un T-70/04, EU:T:2006:190, 109. punkts).
- 87 Protams, uz dažādiem izmeklēšanas vai pārbaudes aktiem joprojām var attiekties izņēmums saistībā ar pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību aizsardzību, ja izmeklēšanas vai pārbaudes darbības turpinās, pat ja konkrēta izmeklēšana vai pārbaude, kurā ir sagatavots ziņojums, attiecībā uz kuru ir lūgta piekļuve, ir pabeigta (spriedums, 2006. gada 6. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-391/03 un T-70/04, EU:T:2006:190, 110. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 88 Tomēr, atzīstot, ka uz dažādiem dokumentiem, kas ir saistīti ar pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbībām, attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, jo turpmākās šo procedūru rezultātā veicamās darbības nav pabeigtas, piekļuve minētajiem dokumentiem tiktu pakļauta nejaušam, sagaidāmam un, iespējams, attālam notikumam, kas ir atkarīgs no dažādu iestāžu tūlītējas rīcības un rūpības (spriedums, 2006. gada 6. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-391/03 un T-70/04, EU:T:2006:190, 111. punkts).
- 89 Šāds risinājums būtu pretrunā mērķim garantēt sabiedrībai iespēju iepazīties ar dokumentiem, lai nodrošinātu pilsoņiem iespēju efektīvāk kontrolēt publiskās varas īstenošanas tiesiskumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 6. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-391/03 un T-70/04, EU:T:2006:190, 112. punkts).
- 90 Šajā lietā bija pabeigta ne tikai Direktīvā 98/34 paredzētā procedūra, bet arī – kā tas ir atgādināts iepriekš 75. punktā – procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi aizsākšana nebija saprātīgi paredzama un bija tīri hipotētiska. Tādēļ, lai atteiktu piekļuvi apstrīdētajiem dokumentiem, nevarēja atsaukties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu.

- 91 Tādēļ Komisija pamatoti ir uzskatījusi, ka pamats saistībā ar izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību *prima facie* nav pamatots.
- 92 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jānoraida trešā pamata otrā daļa un līdz ar to trešais pamats kopumā, nepastāvot nepieciešamībai spriest par pieņemamības jautājumu, kuru ir izvirzījusi Komisija un saskaņā ar kuru Francijas Republika ar šo pamatu būtībā vērsās pret apstrīdēto lēmumu, kas pieņemts saistībā ar piekļuves pieteikuma iesniedzēju, nevis pret Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, kurā noteikts vienīgais leģitīmais šī strīda priekšmets (šajā ziņā skat. spriedumu, 2002. gada 26. februāris, Padome/*Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. punkts).
- 93 Tātad prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 94 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Francijas Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot izdevumus par pagaidu noregulējuma procesu, saskaņā ar Komisijas prasījumiem.
- 95 Turklāt saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Tādējādi Čehijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **Francijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību;**
- 3) **Čehijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Papasavvas

Labucka

Bieliūnas

Forrester

Iliopoulos

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 5. aprīli.

[Paraksti]